

Здравейте, драги читатели и почитатели на нашето издание!

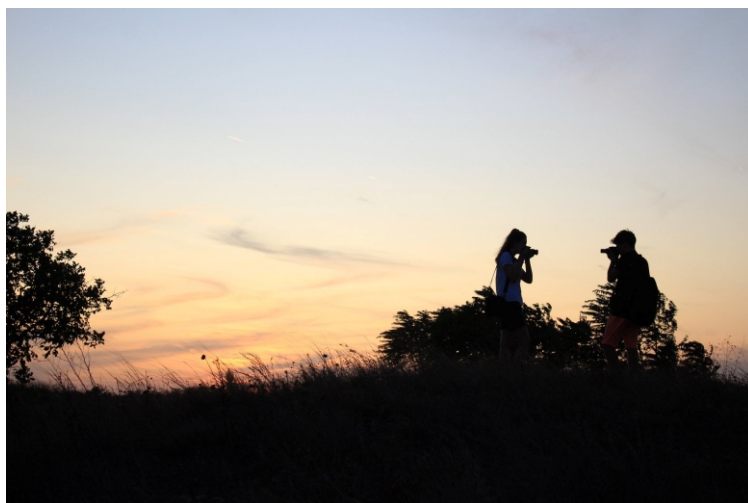
Тази година, заредени с нови емоции, преживявания и най-вече идеи, сме готови да разнищим всяка тема, която не само ще Ви заинтригува, но и ще Ви е полезна. Ще работим вдъхновено и безпристрастно, ще включваме забавни, но и сериозни теми, които вълнуват младите хора.

Радваме се, че хората вече моментално се сещат за нашия клуб, когато чуят медийното наименование „Голямо междучасие“. След няколко години работа и постоянство, след добри и лоши моменти, гениални идеи и творчески дупки, екипът ни е по-сплотен и креативен от всякога. И изгаряме от желание да надминем себе си и да „вдигнем летвата“.

А знаете ли какво е по-интересно от четенето на нашите статии? Създаването им. Предоставяме шанса да се присъедините към нас, за да се почувствате като писатели, изследователи и приключенци. Ще Ви отворим вратите на един нов и вълнуващ свят, в който ще търсим отговорите на актуални

въпроси и ще се забавляваме. За желаещите да се потопят в журналистически приключения, отправяме покана да се присъедините към нашата творческа обстановка!

Люда и Вили

Най-вълнуващите моменти от лятната ваканция на малките журналисти

Представяме Ви забавни и интересни преживявания на най-малките журналисти от нашия клуб. Историите са разнообразни, завладяващи и много слънчеви.

Атанас Белчев - Ати – II клас:

Заедно с моите родители ходихме на почивка в Кипър. Ние бяхме в гръцката част на острова, но всички говориха на английски език. В ресторантите, които посетихме, работеше поне по един българин. Останахме 4 дни и си прекарахме страхотно.

Имам и нов приятел – кученцето Боби.

Денис Орхан – III клас:

През лятната ваканция бях в Троян с децата от отбора по футбол и с нашия треньор. В комплекса, където бяхме настанени, имаше един малък и един голям басейн в комплекса. Отначало не можех да плувам в дълбокия, но после скочих и успях да се справя, дори без плувки.

Изабел Янулова - II клас:

Аз ходих на лятна занималня в училище. Най-много ми хареса, когато ни водиха в музея „Онгъла“ в Българево. Там беше истински лабиринт. Разказваха ни за историята като българска народна приказка със светлини.

Освен това, братовчедите ми дойдоха на гости. С тях играхме на плувци, докато бяхме на плаж.

Рая Никова – IV клас:

През лятото котката ми роди три малки котенца. По

гърба си имат черно, на кръста имат сиво, а по корема – бяло. Заедно с братчето ми се грижим за тях и всеки ден си играем.

Прочетох „Малкият принц“. Най-много ми хареса десета глава, в която главният герой се среща с кралете на няколко планети и се опитва да сключи съюз с тях.

Елвин Галиб - Ели – I клас:

Лятото бях в Каварна. Много пъти ходихме на разходка в парка и на море. С братчето ми си играхме вкъщи на

Продължение от 1 стр.

криеница и гоненица.

Ива Стоева – IV клас:

Заедно с моите приятели ходихме на екскурзия. Най-много ми хареса, че посетихме Шипка и музеите в Калофер, Карлово и Сопот. Бях впечатлена от разнообразието на начините за поднасяне на информацията.

Изненадаха ме за рождения ми ден – братовчедка ми, която не бях виждала от много време, беше моя специален подарък!

Димана Конецовска - Мани – II клас:

През лятото ходих на гости на баба в село Борован. С братовчед ми си играхме и разхождахме кучето. Там се запознахме с една кака и с един батко, които ни станаха приятели.

Самуил Стоянов - Сами - II клас:

През лятото ходих много на плаж с мама и кака. С тях си играхме и се забавлявахме. Научих се как да се гмуркам и видях много риби под водата.

Прочетох книжката „Български народни приказки“ на Ангел Каралийчев, които много ми харесаха.

Христиана Конецовска - Хриси – II клас:

На рождения ми ден, който е през лятото, ми подариха две охлювчета. Това беше един невероятен рожден ден, на който аз бях кралица, имаше и водни бомби. Прекарахме си чудесно!

Георги Пламенов - Гого – III клас:

През лятната ваканция ходихме на екскурзия в Равадиново. Бяхме и на почивка на остров Света Анастасия. Разгледахме пясъчния музей в Бургас.

Посетихме и аквапарк. Там имаше страхотни пързалки. С нашите си направихме и преспиване с палатки.

Когато излизахме с приятелите ми, играхме на народна топка и гоненица, карахме и ролери.

Светослав Червеняков - Светльо – II клас:

Моята ваканция беше много хубава! С баща ми се гмуркахме и намерихме едно огромно гюле. После едва го извадихме от водата. След това го качихме в багажника на колата и го закарахме вкъщи.

Със съседите ми много обичаме да играем на криеница с колелета, макар това да се оказва доста опасно - паднах, обелих си коляното и ръката, но беше много забавно.

Дария Димитрова – II клас:

Много забавно беше на футболния лагер в Троян. Посетихме красивите Крушовски водопади. Ходихме и в музей с препарирани животни, където имаше полярна мечка, буболечки, но най-много ми харесаха змиите.

Освен това яздих кон, когато бях на почивка със семейството ми и наши приятели.

К л у б
„Журналист“

Годжи: „Талантът е на заден план, постоянството и старанието са най-важни!“

Докато Вие, нашите читатели, се скъсвахте от купони и концерти през лятото, ние се скъсвахме от работа. Добре де, не сме толкова скучни. Работихме през лятото, да... по нашето щастие. Искам да кажа, че не пропуснахме летните забавления. Дори не усетихме „бачкането“ от веселбата.

Следва интервю с Годжи. Интервюирахме го, точно преди да покори каварненската сцена, заедно с Борис Солтарийски и Професора.

Мила: Личи си енергията и професионализма, които влагате във всичко, което правите. Какво Ви коства това?

Годжи: Време и труд. Талантът е на заден план, постоянството и старанието са най-важни.

Гошо: Децата Ви Вашия музикален пример ли следват?

Годжи: Не! Не съм карал децата си да правят нищо. Те сами си избират, защото смятам, че така е редно. Не искам да ги насочвам.

Гошо: Те фенове ли са Ви?

Годжи: Мисля, че дъщеря ми ми е фен, защото е малка. Големите ми синове се занимават с по-различен вид музика, но не смятам, че се срамуват от мен.

Мила: Еднакво ли е усещането от концерт в България и чужбина?

Годжи: Напрежение преди концерт няма, има отговорност, която човек трябва да е готов да поеме. Тези хора са тук заради нас и трябва да оправдаем доверието им с всичко, което е в ресурса на нашите сили.

Гошо: Помните ли последния си концерт в Каварна? Ще има ли следващ?

Годжи: Помня, че последния път, когато идвахме в Каварна, беше на един шести септември, а дали ще дойдем пак... Очакваме покана. Градът ви е много красив, но доколкото разбрах и малко подценяван.

Мила: Можем ли ние, Вашите фенове, да очакваме нови музикални проекти след края на „Шоуто на Слави“?

Годжи: След края на шоуто вероятно ще има друго шоу, а музикалните проекти няма да спрат по простата причина, че ние това работим.

Мила: Краси Радков ядосва ли така Слави и извън прожекторите?

Годжи: Краси не ядосва Слави, но пък ядосва Ванката по същия начин. Даже по-зле. Щом му е вадил нож, можете да си представите колко е сериозно. А иначе на работа отношенията ни са строго професионални, защото има разлика какви сме като хора и какви сме пред камерите. Лошо е обаче, когато човек се самозабрави. Аз не влизам в банята като Годжи от „Ку-Ку бенд“, а като едно момче от Враца, което се казва Георги. Смесят ли се двете неща, се получава едно разминаване, което не е полезно за самия човек.

Мила и Гошо

Дългоочаквана среща

Сбъдна се една голяма моя мечта – заедно с приятели от нашия клуб, се срещнахме с Веселин Маринов преди изявата му в Каварна.

Приятелят ни сподели един от първите си спомени за Каварна. След първия му концерт в града ни, група младежи са тичали след автобуса, крещейки името на изпълнителя. Това ще остави отпечатък в съзнанието му завинаги – сподели певецът.

Поредният студийен албум „Легенда за любовта“ е вдъхновен от почитателите му, които на всеки концерт пълнят площадите и залите и подкрепят хубавата музика. Веско е успял да превърне това, което обича, а именно музиката, в свое хоби и умора за него няма. Всичко за него е удоволствие, по-голямо от всички критики, обиди и унижения. Музиката го кара да осъзнава, че животът има смисъл.

Изпълнителят обясни, че не може да експериментира с музиката си, защото само тези, които са несигурни в творчеството и успеха си, правят залитания в крайности. Има много случаи, в които хората, променят това, което обичат и с което са започнали, защото друго е актуално в момента. Именно това е причината Веско да не експериментира, да развива собствен стил. Чрез зададените въпроси и изпратените писма разбира кои песни се харесват и продължава да работи в такава посока.

Началото на всеки концерт е свързано с много притеснения, породени от отговорността към феновете, която е много голяма. Вълнението да зарадваш толкова хора също допринася за сценичната треска – научихме от звездата.

Всяка песен, създадена от Веско, е негова любима, защото за да се създаде един проект, са нужни средства, време и старание. На въпрос за любимата песен на

изпълнителя, той заяви, че харесва повече тези произведения, които не стават толкова популярни сред феновете. Нещо, с което винаги ще бъде свързан, е „За теб, Българийо“, защото буди буря от емоции и винаги вдига публиката на крака.

Искам да благодаря на Веселин Маринов, че даде интервю за вестника ни. Ще го очаквам отново догодина!

Христо Харизанов

Да си изработиш лятото

За тийнейджърите лятото е време за разпускане, купони, любов, пътуване, забавления, създаване на красиви спомени... ДА, АМА НЕ!

Ако си на 17 и не ти се гладува, искаш да избегнеш ежедневието „просене“ на пари от вашите, лятната ваканция се превръща във време за работа. Живеейки в малко курортно градче като Каварна (какъвто е моят случай), имаш възможност да избираш основно между земеделие или туризъм. На пръв поглед дилемата изглежда лесна. Да се печеш цял ден на полето или на басейна на петзвезден хотел. Аз въобще не се замислих... И това беше моята грешка!

Хиляди тийнейджъри решават да работят, както направих и аз.

Очакванията ми бяха малко нереалистични: Мислих си, че първата работа, която ми намериха от Бюрото по труда е мечта. Работата в ресторант на известен комплекс щеше да е сбъднат сън, приключение като в „Училищен мюзикъл2“. Ще си намеря най-готините приятели, най-яката ми колежка ще излезе с мен и лятото ще мине като на кино.

Как реалността ме „удари“:

Както каза една колежка „На табелката ми направо да бяха написали, че съм общ работник“. В интервюто за работа управителят изпусна голяма част от моите задължения. Нещата, които ги пишеше в договора, си останаха само на хартия.

Да ставам сутринта за училище, веднага след това да съм на работа и да се връщам чак вечерта, не ми се отрази много добре. Униформата ми беше само една риза и следователно трябваше да я пера всеки ден, докато умирах за сън от преумора. Половината заплата си я изхарчих за панталон и обувки, които да допълват въпросната униформа. Някои колеги - сервитьори се скатаваха и се налагаше останалите да разчистваме след тях. Всеки гледаше да свърши своята работа и да седне да почива, не си помагахме през голяма част от времето.

Когато на някоя длъжност липсва работник, защото снощи е пил до късно и се е успял за работа, кой мислите, че го заместваше? Когато случайно изскачаше някаква странична дейност, кой мислите, че я вършеше?

А клиентите... о, клиентите... Един гост взе едно парче месо от чинията си, пусна ми го в ръката и ми каза „Разкарай го това нещо от тук, не е свежо“. А „Къде има лимонче?“ е перфектният въпрос, който може да зададеш на сервитьор, който е затрупан до нивото на очите му с мръсни чинии и бърза към миялното да ги остави.

През цялото лято счупих 6 чаши, получих заплата със 60 лева по-малко от минималната. Главните собственици фалираха. Шефовете нямаха пари да поемат дори банката за края на сезона. А черешката на тортата беше, че докато носих две пълни табли, се хлъзнах на мокрия под и паднах. Пукнах си капачката на левия крак, но хей, поне не счупих чашите!

Нещо като поука:

Ако бях премислил нещата, можеше да не се „набутам“ да работя там. А ако работодателите бяха помислили за служителите, щеше да има кой да работи за тях и догодина. А чия е вината за недообмислянето и кой носи отговорност за грешките...

Георги Ив. Веженев

Ваканция с табла в ръка

Съществува и друг, по-различен начин на работа. Когато нямаш никаква представа какво точно ще правиш и какво се очаква от теб, когато и професионалният ти опит се свежда до нулата, нямаш особени очаквания.

Започнах работа като сервитьорка в крайморски хотел в Каварна. До момента бях чувала, че собствениците и персоналят са готини хора със свежо мислене, но все пак... Нали знаете, когато започвате нещо ново, как има едно притеснение, скрито дълбоко у вас? Ето така се чувствах.

Стисках униформата си в едната ръка, докато разглеждах кухнята и се запознавах с бъдещите си колеги, а в главата ми беше единствената мисъл: "Дали ще се справя?".

Рядко се случва човек да срещне забавни колеги, с които да се разбира повече от добре, те правеха професията по-приятна и някак по-лесна. Научиха ме на много - да нося по три чинии в ръка, да правя идеалното лате и най-важното - че сервитьорството е професия, която е достойна за уважение, редом с всички други.

Не ме разбирайте погрешно, имаше и тежки дни. Щом

Продължение от стр. 3

дойдат няколко семейства румънци с много малки деца на обяд и започнат да се замерват с ориз и картопки, представете си колко чистене има след това. Или как от празна зала към 11 преди обяд, ресторантът се превръща в столова на китайски детски лагер.

Спомням си деня на Огнената фиеста (онази вечер, в която имаше фойерверки на Чиракмана). Беше трагично. Хвърчаха сметки и салфетки, служебният телефон звънеше, а аз се чудех на кого да обърна внимание. Честно казано, беше си голям купон.

Тези почти три месеца, в които бях там, научих много - да общувам с различен типаж хора, да върша различни дейности наведнъж и дори почти да говоря руски. Излязох от зоната си на комфорт и оползотворих лятото си. С табла в ръка.

Мила Василева

Нов мост в Каварна

Това лято беше направен нов мост в нашия град, посветен на приятелството между децата от ЦСОП и Клуб „Журналист“. В коледното ни предаване „Голямо междучасие“ учителят – вдъхновител Димитър Димов сподели поредната си идея, свързана с облагородяване на Сребърна чешма.

Няколко месеца по-късно „Мостът на дружбата“ вече е факт. Това е в следствие на усърдната работа на г-н Димов и неговите възпитаници. Валентин Павлов – директор на завода за багери, Николай Павлов, Станислав Киров, Галин Иванов, Никола Пехливанов, Иван Болшевигов са малка част от хората, помогнали за осъществяване на тази благородна идея.

Смело можем да твърдим, че тези сърцати хора създадоха късче рай, достъпно за всеки желаещ. Ако искате да прекарате време със семейството си или с приятели в различна обстановка, да се насладите на лечебната вода, описана в множество легенди, да си направите барбекю или да си отдъхнете от изморяващото ежедневие, то реновираната Сребърна чешма е идеалното място.

Клуб „Журналист“

Отговорни редактори на броя:
Виолета Стоянова, Мила Василева, Георги Веженев
Фотографи: Константин Късов и Василис Тсалис

Издание на ОДК - Каварна, Клуб „Журналист“
с ръководител Десислава Якимова
Можете да се свържете с нас на място
в Общински детски комплекс
ул „Ал. Стамболийски“ № 2
тел.:0570/8 25 75
или на страницата ни във Facebook
Клуб Журналист - ОДК - Каварна

Улица „Щастлива“

По една и съща улица
всяка нощ вървя,
на една и съща улица,
на която никому не провървя.

Представям ви къщата първа:
Тряс! - някой нещо явно вътре изтърва.
... И вдига се гордо ръката на бащата пиян
да запознае чедата с красотата на своята длан.

Минаваме покрай къщата втора.
Нещо тук вони и не е от обора.
Е, има добитък, само че са „хора“,
хвърлящи проблемите си на съседите в двора.

Изхвърча момче от къща номер три.
Във него силен плам гори,
напуска дома, за да види свят -
отива да разбере какво е, когато не е глад.

Къща четвърта вече е празна.
Изгонениса от роднина омразна.
Когато хората станат богати
най-малко мислят за мама и тати.

Погледът се спира на петата къща.
Върху нея сякаш някой пари повърща.
Но как може на управляващия държавата
само трийсет човека да му косят моравата?

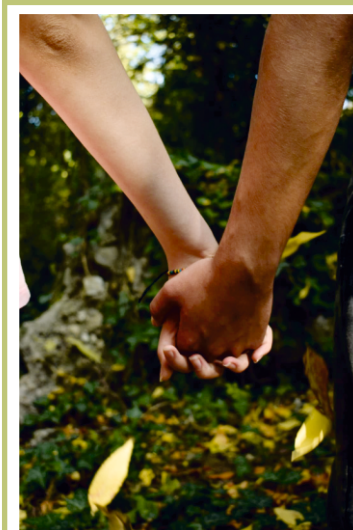
Някога ще разкажа за другите къщи,
защото прибрах се и мама се мръщи.
Тоягата пак по гърба ми ще пращи.
Как да не обичаме любимите ни майки и бащи?!

Не носяя вкъщи пари,
за храна ги само пиляя.
Ще се видим и утре, нали?
Ако след побоя оцелея.

По една и съща улица
всяка нощ вървя.
По една и съща улица
ходя и кървя...

Живеем всички на улица,
улица, потънала във самота.
Живеем всички на улица,
улица, изпълнена със празнота.

Георги Ив. Веженев

Есента е сезонът на уюта и романтиката. Влюбването може да бъде лек срещу депресията, която обикновено се свързва с този период от годината. Температурата в душите ни не зависи от градусите навън, а от топлината на нечия длан.